

er en rent finansiel Skat. Jeg har forøvrigt aldrig kunnet begribe, at en Mand, der har Lyst til at faa en Aftens Underholdning paa en Varieté, ikke skulde være lige saa god en Borger som den, der søger Underholdning i Teatret, og derfor vil jeg have meget imod, at man beskatter den førstnævntes Fornøjelser anderledes end den andens.

Endelig vil jeg sige det samme om de meget forfulgte Biografteatre, som jeg ganske vist heller ikke har stort Kendskab til, men jeg anser dem dog for at være en ganske nyttig og kulturmæssig Underholdning. Folk faa ad denne Vej Kendskab til forskellige Ting, som de ellers ikke vilde faa Kendskab til. De se Begivenheder fremstillede ganske livagtigt, som de ellers ikke paa nogen Maade kunne danne sig nogen Forestilling om, og ligeledes se de ogsaa Skuespil og lignende opført paa en undertiden meget gribende Maade, har jeg hørt sige. Og det er jo billigt; de gaa der jo ikke, fordi de ikke hellere vilde i Teatret, men af den simple Grund, at de ikke have Raad til at gaa i Teatret. Jeg er imod dette, at et demokratisk Ministerium vil lade det gaa haardt ud over dem, der have mindst Raad, og man maa i og for sig gaa ud fra, at det Publikum, der søger Biografteatre, har mindst Raad. Hvis det er rent moralsk, den højtærede Minister vil virke, kan jeg begribe det. Hvis man vilde sige: Vi ønske ikke, at Folk skulle mere sig her i Landet ved at gaa i Biografteatre, Varieteer o. s. v., thi der er saa meget morsomt i vor Politik o. s. v., hvis man kan henvise til Landstingets Forhandlinger som en særdeles rimelig og billig Morskab — jeg har rigtignok aldrig faaet det Indtryk, men det er dog muligt —, saa kunde jeg begribe det, hvis det altsaa er rent moralsk, at den højtærede Minister vil virke. Men hvis han vil virke rent finansielt, er det at plukke en overordentlig mager Fugl, naar det gælder om at skaffe en Sæk Ederdun ind i Statskassen. Og det er endda en Fugl, man maaske kunde kalde en Ørn, naar den repræsenterer den høje Kunst, og kun en Spurv, naar den repræsenterer den ringe Kunst! Men at plukke en saadan Fugl faar den højtærede Minister ikke stor Glæde af; der vil ikke komme meget ind i hans Kasse ad den Vej, men det er ganske sikkert, at han, uden at ville det, det gaar jeg ud fra, i Virkeligheden vil komme til at ødelægge meget mere end denne ene Million er værd.

Knuth: Jeg skal ikke fordybe mig videre i selve Lovforslaget, men der er kun en ganske enkelt Sag, jeg ønsker at omtale, og det er maaske naturligt, at jeg tager Ordet for at omtale denne Sag, som vel er den eneste Del af dette Forslag, der ikke har været omtalt af nogen Taler, saa vidt jeg ved, hverken i Folketinget eller i dette høje Ting. Det, jeg her sigter til, er Beskatning af Væddeløbene. Jeg tror ikke, at det har været omtalt, og det er maaske naturligt, at jeg omtaler det, som har haft noget med den Sag at gøre oven i Købet i en længere Aarrække. I alle andre Lande er Forholdet jo det, at Staten og rige Selskaber i høj Grad støtte Væddeløbene, idet man anerkender, at Væddeløbene, foruden at det kan være en Forlystelse, dog ogsaa indeholde et nyttigt Moment. Det nyttige ligger jo i, at man gennem Væddeløbene støtter Fuldblodsavl. Uden Fuldblodsavl vil der ingen Avl af Halvblodsheste være, og uden Halvblodsheste kan intet Land rekrutere sig selv med Remonter. Det er naturligvis det, der ligger bagved, naar Regeringerne og Landene have taget sig af Væddeløbene. Men her have Væddeløbene i det hele fristet en krank Skæbne. Det er jo ikke nok, at Væddeløbene ikke have faaet nogen som helst Støtte fra Staten, men vi have ogsaa set Eksempler paa, at der for saa vidt er lagt Hindringer i Vejen for dem fra Statens Side, som en tidligere Krigsminister af en mærkelig Mangel paa Forstaaelse forbød Officererne at ride Væddeløb her, skønt det hele ikke kostede Landet mere end, saa vidt jeg erindrer, 5,000—6,000 Kr.; og ingen, som har fulgt Sagen, kan være i Tvivl om, at det indvirkede i høj Grad paa Officerernes Udvikling i Retning af Terrainridning og for Resten ogsaa i Retning af kyndig Behandling af Hesten under Træningen, som de Officerer, der skulde deltage i Løbet, jo selv maatte sørge for. Som sagt, Væddeløbene have været ilde stillede, og de have ogsaa betalt sig daarligt. Naar man nu vil gaa til yderligere at beskatte dem, frygter jeg, at denne Beskatning nærmest vil komme til at virke som et Forbud; jeg tror ikke, at de Selskaber, som have afholdt Væddeløb, se sig i Stand til at bære forøgede Udgifter. Hyad enten vi se paa Forholdene her i København eller paa Forholdene i Provinserne, møde vi det samme Syn, at Væddeløbene stadig give Underskud. Dette Underskud er i Provinserne ganske vist altid blevet dækket dels ved Kontingenterne, men ogsaa ved